

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу. Видав. Робітничо-Фермерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня місяться в Укр. Роб. Домі на р.і вулиці Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS, Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ЛІКВІДАЦІЯ ОПОЗИЦІЇ У ВСЕСОЮЗНІЙ КОМУНІСТИЧНІЙ ПАРТІЇ.

Від 14. жовтня Всесоюзної Комуністичної Партії (б.), що відбулася в Москві в грудні минулого року, створилася в Партії опозиція, на чолі якої стали такі найвідоміші діячі, як Зінов'єв, Камен'єв, Троцький, Пятаков, Сокольніков, Бедюков, Радек та ін. Виникнення цієї опозиції в найбільшій комуністичній партії, в партії, що довелася до побіжного кінця першій в історії світа соціальної революції, дуже врадувало світову буржуазію й її наймитів — соціал-демократів. Нарешті, сказали вони, приходить кінець більшовизму, починається розклад в його власних рядах, сталося те, що ми передбачували — одним словом "я казала, що так буде".

Довкола опозиційної елєвції в рядах партії — почала капіталістична зграя снувати свої плани, за кордоном С.Р.С.Р. почали підводити нові смітнички царі, гетьмани, отамани, заговорив Керенський, Мілюков, Букареніт, Варшави й Рига почали віргувати ріжні брехні про повстання в С.Р.С.Р., про бунти в Одесі, Харкові, про демонстрації в Києві, навіть про підірвання Сибіру від Радянського Союзу. Треба признати, що це були такі дуже побожні бажання капіталістів, але вони бажаннями й зашпилюєся.

З другого боку, побачивши в партії нову опозицію та ще й із чільніших її провідників, підняли голову старі опозиційні елєменти партії, побіг це Левіном, а це Шлішніков, Медвед'єв, Осовський і ин., які із ур-лівизни докотилися до того, що почали вимагати розз'янення Комітету й Профінтерну. Розуміється, деяко з них (Осовського) Ц.К. виключив з партії, інших осадив дисциплінарною дорогою, але сама троцько-зінов'євська опозиція ще працювала, доки, нарешті, не виступила відкрито 1. жовтня на мітингу осередку "Автоприбора" в Москві, куди прибули цілим гуртом: Зінов'єв, Троцький, Радек, Пятаков, Сапронов і ині.

Центральний Комітет В.К.П.(б.) досить толерантно відносився до цих провідників опозиції, але після агандного вступу опозиціоністів на мітинг в Москві підняла голос протесту загальна партійна маса в цілому Союзі. Москва, Ленінград, Харків, Київ, Дніпропетровськ, Одеса й ині великі центри С.Р.С.Р. підняли голос протесту проти опозиції, зажадали від Ц.К. партії підірвати ріжнічкі кроків. В наслідок цього в центральному органі партії в "Праді", появилася редакційна стаття, в якій на адресу опозиції піраіно скавано: "Геть крикуні!"

Оглядуючись довкола себе й побачивши з одного боку гострий осуд цілої партії, а з другого радісні усмішки буржуазії й її наймитів, провідники опозиції переконалися, що попла між два огні, що хто проти партії, той за буржуазію.

І от вони в "Праді" з 18. жовтня виступили з колективною декларацією, яку підписали Зінов'єв, Троцький, Камен'єв, Пятаков, Сокольніков і Бедюков та в якій вони без ніяких застережень піддали ухвалу 14. жовтня Всесоюзної Комуністичної Партії, її Центрального Комітету й Центрального Контрольного Комітету. В цій декларації вони клянуть всіх своїх послідовників зробити те саме. Вони категорично відкинули теорію й практику "воли фракцій й груп" внутрі партії. Вони заявили, що відмовляються від формування яких би то не було груп для оборони своєї точки погляду на які-б там не було справи й заклякають ті групи, які були десь поорганізовані, негайно розз'ястись. Вони признали, що їх поведінка в Москві й Ленінграді була порушенням ухвал Центрального Комітету.

Далі провідники опозиції в своїй декларації заявляють, що вони рішучо протипають поглядам Осовського й Медвед'єва (про розз'янення Комітету й Профінтерну), уважають такий погляд основно неправильним і нічого спільного з ним не мають. Ще далі заявляють, що вони цілковито погоджуються з платформою Левіна, яку він виготовив до колишньої опозиції Шлішнікова й Медвед'єва та признають абсолютно неприпустимим підтримувати які-б там не було опозиційні групи в секціях Комітету, чи то групи Рут Фішера, Маслова, Урбанова й Вебера в німецькій компартії, чи групи Суваріна у Франції, чи групи Бордіні в Італії.

Беручи на себе відповідальність за роботу своїх послідовників, тих, яких виключено з партії за провадження шкідливої роботи, підписані визнають надію на шкідливі заперечення фракційної боротьби з боку виключених опозиціонерів, що дасть їм можливість з часом знову стати членами партії.

На закінчення підписані заявляють, що вони беруть на себе обов'язок всіма силами допомогти партії звільнитися від фракційної суперечки і не допустити до повторення порушень партійної дисципліни.

Центральний Комітет В.К.П.(б.) із свого боку заявляє, що ця декларація треба розглядати, як гарантію партійної єдності, а слідуєчим кроком партії буде ідеологічно доказати бундш опозиціонерам їх принципіальні помилки.

Так закінчується ще одна опозиція в одній з найбільших комуністичних партій. Кажемо — ще одна, бо від 1917 року, в ріжні найтяжчі періоди боротьби партії з світовим імперіалізмом й за відбудовання радянського господарства, виникали ріжні опозиції. Але всіх їх перемогла партія й остала сильною, єдиною й непохитною. Такою самою вона остала й тепер, не дивлячись на те, що на чолі опозиції стали такі найближчі співробітники Левіна, як Зінов'єв і Камен'єв.

Бо комуністична партія, є партією найбільшого робітництва й селянства й вона, оставе вірна їх інтересам навіть тоді, коли деякі її провідники зійдуть з правильного шляху. Тому то передчасною була вітха всіх ворогів працуючих на скорий упадок радянської влади через "внутрішні негодги більшовізмів".

ЧИТАЙТЕ Й ІНШИМ ПЕРЕКАЗУЙТЕ! — що від 1. до 30. листопада річна передплата на "У.Р.В." знижена з \$4.00 на \$2.00. Але це тільки для тих нових передплатників, що зложать два долари в місяці листопада. Користайте з нагоди!

ПАСЕЙСЬКИЙ СТРАЙК І ПРОВОКАТОРСЬКІ БОМБИ.

Пасейський страйк з Злучених Державах увійде в історію своїм завзяттям і довготривалістю. Недавно поліція арештувала десятих страйкерів за... бомби. Така вже нещасна доля тих американських страйкерів, що всюди за ними йдуть провокаторські бомби. За такі бомби, про які вони не мають найменшого поняття, сидять в американських тюрмах сотки активних передових робітників. Бо це ж капіталістичні наймити, виклики суспільства, продажні душі, куплені капіталістами, підсудують чи кидать бомби, а потім самі свідчать на страйкерів і робітничих провідників.

Ось тепер в Пасейку арештовано на основі такого "frame-up" оскарження десятих страйкерів. Капіталістичне правосуддя, те що довгі роки гноить даремнісінько в свої тюрмах Тома Муней, Сакко й Ванзетті та інших, належало до цих арештованих пасейських страйкерів кавцію в сумі \$430.000.

Хто ж зложить таку колосальну суму за нещасних страйкерів? Тому то суд і накладає таку кавцію, щоб ніхто не міг вибрати страйкерів на волю, а тим самим не дав їм можливості підготувати собі оборону. Накладаючи таку високу кавцію, капіталістичний суд одночасно згорі застрашує й вивнає громадянство, яких небезпечних злочинців тримає він під замком. А на ділі — це бідні робітники, що тяжким і довгим страйком в страшний нужді боряться за кусок хліба для себе й своїх дітей.

ПРОТИ ШЛЯХЕТСЬКОГО ТЕРОРУ.

Протест едмонтонського робітництва.

Дня 17. жовтня відбулося в Едмонтоні в Ріалто Театрі масове протестатійне віче едмонтонського робітництва проти білого терору польської шляхти над політичними в'язнями, що томляться в польських тюрмах та проти знущання над національними меншостями в Польщі.

Як повідомляють англійські едмонтонські газети, головний "Edmonton Journal", яка вмістила також і резолюцію віча, що коло 1,000 робітників і робітниць були присутніми на вічу. Віче скликала Канадійська Партія Праці. Головою віча був др. Крегг, а промовцяни алдермен і посол албертійського парламенту К. Л. Гібс, т. І. Сембай (промовляв про українські) та член Ц.В.К. Компартії Канади т. М. Моріярті.

Факти про Польщу.

"Edmonton Journal" подає, що в своїй промові Гібс представив такі факти про сучасну Польщу. На загальне 28-мільйонне населення Польщі припадає: Українців 6,500,000; Білорусів 2,500,000; Німців 3,000,000; Жидів 2,000,000 — що разом робить 14,000,000 непольського населення, або шість половина населення Польщі.

Економічне — положення в Польщі застрашує, головні завдання високорозвиненої індустрії в Німеччині та Чехословаччині, з якими Польща не може конкурувати. Країна є ще в стані феодального устрою, населення стогне під тягою поміщиків, дві треті всієї землі є в посіданні аристократів і великих обшарників. Сімдесят процент населення Польщі є землероби. Один мільон родин — це фєрмали, а два й пів мільйона родин мають загально від пів до три акри поля.

Заробляють по 10 центів на день.

Робітники рілі заробляють по 10 центів на день за 12 до 14-годинний день праці. Загальний заробіток індустріальних робітників вносить по 20 центів на день. Всюди біднота й злидні. Робітництво ненавидить капіталістично-фашистський уряд, що спирається на силу багетів. Польща має 600-тисячну армію й 20,000 дезертирників, які страшно переслідують всякий прояв робітничого руху та заклікомбували уста національним меншостям.

Поверх 6,000 політичних в'язнів томляться в польських тюрмах, засуджені на від 6 до 15 літ. Тюрми переповнені в'язнями, переважно Українцями.

Інквізиція в тюрмах.

Політичні в'язні живуть в тюрмах під терором інквізиції з 300 літ тому назад. В'язням записують голки під нігті, печуть розпеченим залізом ноги, відтискають дверима нігті — говорив Гібс.

Резолюція.

Після промов, голова мітингу пропонує зборам таку резолюцію:

"Поверх 1,000 канадійських горожан, зібраних за старанням Канадійської Партії Праці на масовому мітингу в Едмонтоні 17. жовтня 1926 р., вислухавши про застрашує трактівання політичних в'язнів, робітничих провідників, національних меншостей — Українців, Білорусів, Жидів і ин., в Польщі під бундшим і теперішнім урядом висловлюємо свій гострий протест проти варварських кровавих методів, уживаних польським урядом для знищення своїх політичних противників. Ми домагаємося звільнення всіх політичних в'язнів і у зв'язаних робітничих провідників і більш гуманного та толерантного відношення польського уряду до політичних провідників та національних меншостей в Польщі, обіцяний Версальською угодою в 1919 році".

Резолюцію одностайно прийнято й ухвалено вислати до англійського амбасадора в Польщі, до прем'єра Польщі, до комуністичного, білоруського й українського союзових клубів та до голови В.Ц.В.К. Радянської України Петровського.

ЮВІЛЕЙ М. ГРУШЕВСЬКОГО В КИТВІ.

Громадські організації вітають Грушевського.

Дня 3. жовтня в Києві, в актовій залі Інституту Народної Освіти, відбулося вшанування академіка М. С. Грушевського з приводу 40-літнього ювілею наукової праці. В шануванні брали участь представники радянських, професійних та громадських організацій як Києва, так і Харкова.

Ювіляра вітали представники львівського Наукового Товариства імені Шевченка та львівського університету, що прибули на ювілей, а також представники інших культурних організацій.

дослід останніх років у галузі науки.

На жаль, Українська Радянська Республіка об'єднує тільки дві треті України, бо решту захопили Польки. Я вірю, сказав проф. Грушевський, що я доживу до того часу, коли побачу об'єднання всіх українських земель у формі Радянської Республіки, коли настане той час, що про нього мріяв небіжчик Іван Франко.

Професор литовського університету Яніта в Києві.

В розмові зі співробітником Ратау, професор литовського університету Яніта заявив:

Я приїхав до Києва на ювілей академіка Грушевського, маючи на меті ознайомитися з культурним життям України та встановити ближчі зносини з київськими культурними установами.

Треба дивуватися, що за такого короткого часу після припинення громадянської війни так швидко відновлено господарство У.С.Р.Р. Київ на мене справив чудове враження. Я вірю, що незабаром настане час, коли Галичина об'єднується з Радянською Україною. На Радянській республіку все з більшою й більшою надією дивиться пригноблена Галичина.

Далі проф. Яніта зазначив, що литовський народ дуже радий тій угоді, що її кілька днів тому складено між Литвою та С.Р.С.Р. "Ця угода, зазначив проф. Яніта, продовжує широчисельські відносини та зміцнює приязнь між народами Радянського Союзу та Литви. Литовський народ не згодиться піти в неволю до польських панів."

ХШАНІВ І "ЧЕСТЬ УКР. НАРОДУ".

В "Укр. Голосі" з 20. жовтня 1926. є поквітовані жертви вєгровських "народні діячі" на "оборону чести українського народу" в сумі \$71.00, які вислано до Хшанова.

Що сталося з "честью українського народу" — про це ми писали вже, але де Хшанів і що він має спільного з "обороною чести укр. народу"?

Знаємо, патріотичні "народні діячі" не раз нам казали, що одиноким правдою історичною й культурною столицею України є Київ. Другою є Львів. Потім йдуть вже десятки менших українських міст, що своїм історичним минулим також мають право дещо сказати, коли йде мова про українську справу, от хоч би про "честь українського народу".

Треба також зазначити, що після революції на столицю України, а тимсамим і на "оборону чести українського народу" почали претендувати Варшава, Прага, Берлін, Мінхен і Париж, бо в кожному з них засів коли не гетьман, то якийсь отаман, або "визначний український кооператор". Ах, перепрошаю, мало не забув: перешував Варшава, Прага, Берлін, Мінхен і Париж, бо в кожному з них засів коли не гетьман, то якийсь отаман, або "визначний український кооператор". Ах, перепрошаю, мало не забув: перешував Варшава, Прага, Берлін, Мінхен і Париж, бо в кожному з них засів коли не гетьман, то якийсь отаман, або "визначний український кооператор".

Що-ж то в біса за Хшанів, де він знаходиться, що аж він взявся "оборонити честь українського народу"? Прийшлося шукати на мапі. Змайдрувавши цілу Україну, Галичину, опинилися ми в Кракові. Думає, може він тут де на горішці придується коло "українського університету" "Смал-Стоцького. Ні, нема й тут. Нема ради, мандруємо далі з Кракова в напрямі Шлезку, і, диво, нашлись Хшанів. В центрі польсько-мазурського населення.

Того самого мазурського населення, яким польська шляхта колонізує українські землі в Східній Галичині.

Як-же це? Невже ж аж Мазури взялися за "оборону чести українського народу"? А

може то якась помилка? Може то українські народні діячі у Вєгрові збирають колонізаційний фонд, щоб допомогти біднішим Мазурам перенестися на українські землі в Східну Галичину? В такому разі українські "народні діячі" у Вєгрові й "Укр. Голос" справді виконують "народну роботу", за яку хшановські Мазури й уряд Пласудского будуть їм дуже вдячні.

Розуміється, на цей закид патріоти вам відповідять, що ось там в мазурсько-польському Хшанові сформувалася якийсь "український комітет", що займається "обороною чести українського народу". Так знову-ж таки, чому не у Львові (про Київ і не гадуємо — збільшувачись?) в Галич. Станиславові, але в польсько-му Хшанові? Певно патріоти скажуть, що "не місце красить чоловіка, а чоловік місце". А ми казали й кажемо: українські патріоти в Канаді тримають зв'язки з польською шляхтою і з нею та в її користь провадять злудну, шкідливу роботу, яку в Галичині виконують хшановські Мазури, а сенат ухвалює за це шкідливу національну справу, якою вони прикриваються. Для цієї своєї роботи вони придумали "оборону чести українського народу". Про це найкраще свідчить те, що вони отримують листи від "Українського Центрального Комітету" в Хшанові, на Мазурині, й до того комітету посилають свої гроші. До комітету, який не має вже для себе місця на землях українського народу, бо народ Радянської України киями вигнав його до союзника Пласудского; а в Галичині йому нема місця, бо там народ пам'ятає ще погромницькі вчинки петлюрівщини.

Ось що то за комітет і чому він сидить в Хшанові, далеко від лиця українського народу, під покровом Пласудского. Хто допомагає тому комітету, хто йому посилає гроші, той є союзник польської шляхти, допомагає догнаною петлюрівщиною запровадити український народ Пласудскому. На честь українських робітників і фермерів у Вєгрові й околиці скажемо, що між вєгровськими жертводавцями для мазурського комітету нема імен українських робітників і фермерів, лише імена бізнесменів та учителів. М.

"СНЕП ШАТС".

ПАРЛЯМЕНТ.

"В буржуазній республіці парламент є "говорильню". "Азбука Комунізму".

Парламент. Що це таке? Словар чужих слів пояснює, що це французьке слово і воно означає: збори представників народу, державна рада, в якій послі ухвалюють закони.

Але в "словарі" Бухаріна й Преображенського п. н.: "Азбука комунізму", це слово — парламент, пояснюється так, як поведе сказано. "Парламент є "говорильню".

Словар чужих слів в теорії, а "Азбука комунізму" права в практиці.

Нам не потрібно далеко шукати. Візьмімо "наш" таки канадійський парламент.

"Депутати, як говориться в "Азбуці комунізму" — тільки й роблять, що обмірковують і виголосують промови".

Все, що ті депутати роблять: "мелькають язиками".

Дійсними законодавцями виконавцями є багата класа банкіри, які наперед диктують своїм представникам в кабінеті, які закони треба ухвалити і як їх виконати.

Коти часом трапляється таке, що хтось із послів пропонує в парламенті законопроект, що не є згідний з інтересами пануючої класи, а уряд намагається в такім положенні, що цього закона не може відкнутити і ухвалює його, то це також не є важким.

Над парламентом є ще сенат, державні послі, якого не вибрані через загальне безпосереднє і тайне голосування горожанами, а позначувані на ті позиції урядом та затвержені представником короля.

І коли який законопроект перейшов в парламент і є на користь пануючої класи, то сенат кидає його до кошика.

Найкраще про це може повідати законопроект внесений в оттавський парламенті робітничими послами про пенсію для старих. Уряд в той час знаходився в такім положенні, що не міг зигнорувати цей законопроект в користь працюючих, але той самий уряд не дуже то страхався перевести над ним законопроект ухвалу, бо був певним, що сенат його відкине.

І маеш парламент! Виставляй свою програму перед виборцями, що те, а те буде ухвалено. Виборці вповні погоджуються з тою програмою і голосують на ту партію, яка одинок може задовольнити їх.

Послі приходять до парламенту, переводять свої обіцянки більшістю голосів, передають ухвалу до затвердження сенатові, а сенат ухвалу до кошика!

Це називається "народне правління".

Буржуазна демократія лише в теорії, а на практиці дійсна диктатура капіталу.

Драпака.

УСПІХ КАМПАНИ ФРАНЦУЗЬКОЇ КОМПАРТІЇ.

Успіх агітаційної кампанії французької компартії викликав тривогу в буржуазних колах.

Клерикально-націоналістична газета "Еко де Пари", перерахувавши десятки міст, в яких відбувалися комуністичні мітинги, пише:

"Переводіть народом салі вітальні комуністів. Багато записуються до компартії. Всюди настрий бальборій й на 7. листопада сподіються величезної демонстрації. Після перемоги комуністів в 2-ім народовім секторі Парижа вплив компартії надзвичайно зріс в передмістях столиці. По інших містах компартія змінюється колом соціалістів, що відчувають на собі наслідки провалу лівого блоку".

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті"!